

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ ΟΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ίωνθαν Άρκερ στέλλεται εις τόν έν Τρανσυλβανία κόμητα Λράκουλαν να διαπραγματευθή τήν άγοράν οίελας διά λογαριασμόν του κόμητος, εις Λονδίνον. Όταν όμως πληρώσῃ στόν πύργον, οι πέριξ κατοικοδικτες τόν ίκετεύουν να μή μεταβῇ ἐκεῖ και τρέιουν και φρικτόν άκούοντες τό θρονα του Λράκουλα. Ο Άρκερ μεταβαίνει έν τούτοις. Μία άιαξα τόν μεταφέρει ἐκεῖ μιά σκοτεινή, παγωμένη νύκτα. Ο πύργος βόσκαται στήν έρημιά έν μέσῳ δασών, επί τρομερών κορυφών. Κοθ' όδόν κοπάδια λύκων τούς επιτίθενται και ο Άρκερ βλέπει έντρομος ν' άπομακρυνῇ αὐτούς ό κόμητς ηά μιστηριώδεις χειρωνακίας. Φθάει τέλος στόν πύργον. Ο κόμητς Λράκουλα τόν φανταίνεται μιστηριώδης. Ζη μήνος του τή νύκτα, και μιά δέ άλλη ύπαρξις δέν ύπάρχει στόν πύργον. Ο Άρκερ ύπομύζει φρικτά πράγματα, και κινδύνει να παρρησιώσῃ όπό τόν κόμητον. Μιά νύκτα τά φαντάσματα τών όσοίων κρυών τόν επισκέπτονται και ζητούν να τόν ροφήσουν τό αίμα. Ο Λράκουλας τόν σώζει, έμφανίζοντες Έξαφνα. Ανακαλύπτει όμως σιγχαρόνας δι' έννε αγκυμάτωσ τού κόμητος έν τῷ πύργῳ όπου ποάσκαται να τόν άφήσῃ φρίκων εις τήν διάθεση τών τούτων φαντασμάτων. Έλπίς σωτηρίας δέν ύπάρχει. Από φρίκην και άνατριχιάει και έλλυρουει!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτό μ' εξώργισε. Έμφαξα και στη γτουλάπα που είχα τά ρουχιά μου και είδα πώς ή φορεσιά μου ή ταξειδιωτική, τῷ έπανωφορι μου, μί μ μου κου βέρτα είχαν εξαφανισθῃ.

Ήμουσιν κατάληκτος. 17 Ιουνίου. — Σήμερα τῷ πρωί, καθώς καθήμουσιν στήν άγορά στήν κρεββαίτη μου, άκουσα στήν αυλή ποδοβολήτῳ άλόγων. Έβρεξα στο παράθυρο και είδα ναχουν σταθευόση στο μέσον της αυλής δύο μεγάλα φορητά κάρρα με όριτο άλογο τῷ κάθε ένα. Σλοβάκου με πλατύγυρα καπέλα και ψηλές μπότες ήσαν οι όδηγοί των.

Μόλις τούς άντίκρισα, κατέβηκα τή σκαλιά, έλπίζοντας πώς ή έξόπορτα θάταν άνοιχτή. Είδα όμως με λύπη μου πώς τήν είχάν δέσει άπ' έξω.

Ανεβηκα πάλι στο παράθυρο και τούς μίλησα. Γύρισαν, με είδαν περιεργα. Αυτή όμως τῷ στιγμή τούς πλησίασε ό άρχηγός τών Τσιγγανών, που βρισκόταν επίσης στήν αυλή, τούς είπε κάτι κρυφά, κι' αὐτοί έσκασαν στα γέλια. Απο τή στιγμή αὐτή έπαψαν να με προσέχουν.

Φώναξα, παρεκάλεσα, ίκέτευσα, μα ούτε γύριζαν τῷ μέτῳ τους πρὸς τῷ έπάνω.

Ξεφόρτωσαν κάτι μεγάλα ξύλινα κιβώτια, πληρώθησαν άπ' τόν άρχαιολογικό και ξαναφυγαν.

Ή καρδιά μου σφίχτηκε τρομερά, όταν άκουσα τῷ ποδοβολητῳ τών άλόγων τόν ν' άπομακρύνεται στήν έρημιά.

24 Ιουνίου. — Τῷ περασμένο βράδι ό κόμητς μάρησε πολύ έννορις. Έβρεξα άμέσως στήν έπαίλειεσ του πύργου κι' άρχισα να παρραφυλάω. Είχα καθήσει στο ίδιο μέρος πούδα τή πρώτη νύκτα τόν κόμητα να κατεβαίνῃ από τόν πύργον πρὸς τῷ κρημό, με τῷ κεφάλι κάτω, σαν σαύρα...

Οι Τσιγγάνοι κάπου θα εγγάζονται μέσα στο πύργον. Άκούω χτύπος σαν να σκάβουν τῷ χώμα. Τι να συμβαίνει άραγε;

Θά παρραφυλάω ός 25 λεπτά της ώρας, όταν είδα π' αλί τῷ κρημό τῷ κόμητος να προβίλλῃ από ένα παράθυρο. Σώθηκε όλόκληρος έξω κι' άρχισε να κατεβαίνῃ τῷ τοίχῳ του πύργου πρὸς τόν κρημό, όπως και άλλοτε. Έβρικήασα, άλλα κι' ώργισθῃν. Είδα δι' φοροῦσε τῷ ρουχῳ που μου είχς κλέψει. Απ' τόν όμῳ του κρημόταν ένας σάκκος.

Δέν ύπάρχεν άμφοβολία. Ο κόμητς κῳπου πήγανε κάθε νύκτα

και φοροῦσε τῷ ρουχῳ μου για να νι νομίζουσιν εκείνοι που θά τόν έβλεπαν πώς είμαι εγώ.

Πού έπιγαίνας όμως;

Ποιον τρομερόν και άπαίσιον έργον εκτελοῦσε; Αποφάισα να μένω στο ίδιο μέρος και να παρρηφυλάξω τῷ κυριό μου. Έκίτταξα έν τῷ μέσῳ τών ούρανῳ. Τῷ φεγγάρι είχεν άνατείλει. Έξαφνα διέκρινα στήν άκτινές του κάτι όμοιον με στροβίλους σκόνης. Κάτι όμοιον με μικρά σύννεφα σάνης; που έστριφογύριζαν άσημομένα άπ' τῷ φεγγαρίσιο φῶς. Ασύμμητα καλύτερα και τῷ παρρακολουθούσα. Μία γλυκειά νάρκη μ' έπιανε...

Έξαφνα όμως μ' έκανε να άνασχιρῃσῳ ένα ό τόκοφο, έλεινόν ούρλιασμα σούλων κάτω, μακρια στήν πεδιάδα...

Ήσυχια σε λίγο κ' άρχισα να παρρακολουθῳ πάλι τῷ άλλόκοτῳ φανόνοσν τών μικρών συννέφων που είδα να περιουνοῦνται άναέρα. Κάτι σαν ύτνος μῳ βίρουνε τῷ βιέφαρι, άν και δέν ήθελα να κοιμηθῳ.

Τῷ μικρά περιουνοῦμενα σύννεφα άρχισαν να πέρνουν τῷ σχήμα άνθρωπῳιν σωμαίων. Κι' άποσκάω; είδα να ξεχωρίζουν αἱ τρεῖ; σιλλοῦετες τών τρομερών γυναικῳν που μ' είχεν έπισκεφθῃ μιστηριώδῳ τήν νύκτα που άπο τοιμήθηκα στόν εγγαταλελειμμένο θιλαμο, τόν όποτον άνοιξα δια τής βίας.

Άφρα μιά κρυμῃ φρίκης κ' έβρεξα στόν κοιτώνα μου να βρω άσφάλεια...

Έμεινα άγδυπνος και σκεπτόμουσ τή θέσι μου. Αυό ώρες επέρασαν άκόμα. Κι' εξαφνα άκουσα κάτω, στο διαμέρισμα τού κόμητος, κάτι να θυρωβῃ και κατόπιν ένα θρήνο, ένα κλάμα όξυ, που πλῆγχε σε λίγο κι' έσβυσε, χωρίς να ξανακουσθῃ.

Αν και ήμουσιν παγωμένος από τρόμο, δακρίμασα ν' άνοιξῳ μιά πόρτα και να κατέρω να δῶ. Ήταν κλεισμένη όπως κι' όλες ή άλλες. Κάθησα τότε πάλι στή θέση μου κι' άρχισα να κλαίω πικρά.

Πάλι όμως τινάχθηκα έντρομος. Στήν αυλή τῳρα άκτύπησε μια σαρακτική γυναικεία κρυμῃ. Έτρεξα στο παρραθύρο και κίτταξα κάτω άνάμεσα άπ' τής χοντρές αιδρόενιες κινκλίδες.

Άκουμπισμένη στόν πυλώνα της αυλής βρισκόταν μιά γυναικεία, με τῷ μαλλιά ξεπλεκα, άσθμαίνουσα από τῷ δρόμο και τῷ τρέξιμο. Μόλις μ' άντίκρισε, εκραύγασε άπλώνουσα ίκετευτικῳς τῷ χέρια της πρὸς τῷ μέρος μου:

— Τέρας, δός μου τῷ παιδί μου!

Γονάτισε κατόπιν κι' άρχισε να κλαίη και να παρρηκαλή, να δένεται και να σπαρρασίεται Μαδούσεσ τῷ μαλλιά της και χτυπούσε τῷ στήθος της από άπελπίσια. Μου γρίγισ; τή καρδιά...

Έπατα σωθήκε σόφρισα στο τοίχο, ώστε δαν την έβλεπα παιδί. Πλησίασε στή μεγάλη πόρτα της εισοδου κι' άρχισε να χτυπῃ με τ' αδύνατα χέρια της.

Ζητούσε τῷ παιδί της, θρηνοῦσε, έσπαρρασίετο!...

Κι' εξαφνα;... Έξαφνα άκουσα ψηλά άπο τῷ έπαίλειεσ του πύργου, πάνω άπ' τῷ κεφάλι μου άκριβῳς, τή φωνή τού κομητος, φρικτά, άπειλητική, όμοιον με σῳρ ίασμα!

Στή φωνή του δόθηκε άμέσως ως άπάντησε, άπ' όλα τῷ μέρη γύρω, ένα γενικό ούρλιασμα λύκων. Τούς είχε καλεσει και πλημύρισαν τήν αυλή κι' ώρμησαν πειναλῳς, τρομεροί, έπάνω της. Αυή δέν έβρῃλε μιλάω... Περσασαν μερῳ δευτερόλεπτα άνατριχίλας. Ή φρικτή άπανθρωπία είχε συντελεσθῃ.

Και οι λύκοι έφυγαν γλύφοντας τῷ αίμοσκαγῃ χείλη των!...

Τρέμοντας, σκουτίνουσα δῳ κι' εκεί σαν μευθόμενος από τή φρίκη μου, γύρισα στο κοιτώνα μου. Τῷ άντεληφθῃν όνα. Τής είχε άρκάσει τῷ τέκνον. Φοροῦσε τῷ ρουχῳ μου και τόν πήρε για μένα και γι' αὐτό άπετάθη σε μένα άρχικῳς...

Και τῷ παιδί της; Τῷ παιδί της;... δέν τολμῳ να είπῳ άκόμη ό τι ύπομύζομαι. Τι θά κάμω πλέον; Πῳς θά ξεφύγω πλέον από αὐτή τῷ τρομερή σκαλιὰ της νύκτας, τού σκότους και τού τρομου; Θεέ μου έλεος!...

25 Ιουνίου, περ. — Μόλις ξύπνησα. Τῷ φῶς της ήμερας με ήσυχάζει λίγο. Αποφάισα να ενεργήσω πάση θυσία για τῷ σωτηρία μου. Σκεπτομαι μιά περιεργῃ σήμψησι. Γιατί ό κόμητς εξαφανίζεται τήν ήμερα και φαίνεται μόνον τήν νύκτα;

